

Πρωτοχρονιάτικο μήνυμα (Κωνσταντίνος Γανωτής)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Δεκεμβρίου 31, 2018

Ο χρόνος που πέρασε είναι ο χρόνος της ζωής μας· δεν υπάρχει χρόνος ουδέτερος. Χαρές και λύπες, αρετές και κακίες, λάθη κι επιτυχίες γεμίζουν το χρόνο μας.

Το 2018 ήταν ένα μέρος του χρόνου της ιστορίας της ζωής του ανθρώπινου γένους. Ο χρόνος των αψύχων δεν γίνεται αισθητός από τα άψυχα. Είναι χρόνος ανθρώπινος κι αυτός.

Όταν λογαριάζουμε το χρόνο λογικά, περιγράφοντας εξωτερικά τα γεγονότα και τα πράγματα, είμαστε πάντοτε χαμένοι. Ο χρόνος που πέρασε είναι η ζημιά μας σε όλα γενικά τα πράγματα. Χάνουμε πλούτο, χάνουμε νιάτα, χάνουμε αισθήσεις και αισθήματα, ακόμα και τις ευγενικότερες αισθήσεις και αρετές και τις επιτυχίες μας. Όλα τα καταπίνει ο χρόνος που περνάει.

Γιατί χαιρόμαστε για την καινούργια χρονιά, που έρχεται; Για νάχουμε καινούργιες εντυπώσεις, καινούργια αισθήματα, γεύσεις, επιτυχίες κλπ. αποσιωπώντας επιμελώς και τις καινούργιες αποτυχίες, δυστυχήματα και το βεβαιότατο, το κομμάτι της ζωής μας που περνάει και μας φέρνει σίγουρα πιο κοντά στο θάνατο.

Μα είναι δυνατόν να είμαστε τόσο ηλίθια υποκείμενα, σκέφτεται κανείς.

Η αλήθεια είναι ότι επεξεργαζόμαστε με πολλή σοφία και επιστήμη τις επί μέρους λεπτομερειακές ανάγκες και ηδονές μας, ώστε δεν μας μένει χρόνος και διάθεση να σκεφτούμε μακρόπνοα τη ζωή μας.

Και έδωσε γι' αυτό ένα παράδειγμα ιστορικής σημασίας για την πορεία του πολιτισμού μας το ναυάγιο του Τιτανικού. Οι επιβάτες ήξεραν ότι βουλιάζει το πλοίο κι όμως φρόντιζαν επιμελώς τη διασκέδασή τους!

Κι εμείς ξέρουμε όλοι μας ότι ο Τιτανικός μας βουλιάζει. Και ονομάζουμε κρίση όταν τα τριξίματα ακούγονται δυνατότερα και πυκνότερα. Και δεν ευγνωμονούμε τη μοίρα μας γι' αυτό (γι' αυτό που λέμε κρίση δηλαδή), γιατί προτιμάμε τα αραιά και μόλις ακουόμενα τριξίματα, που δεν μας πανικοβάλλουν και μας οδηγούν πιο ανυποψίαστους στο τέλος.

Και να ο καινούργιος χρόνος μας έφτασε κιόλας. Ένα βρεφάκι που γεννιέται τώρα και αναπαύεται ξέγνοιαστο στο στήθος της μαννούλας του, έχει αρχίσει κιόλας να ξοδεύει το χρόνο της ευτυχίας του, δεν το αισθάνεται όμως, γιατί δεν ξέρει. Ο Σοφοκλής είναι που είπε λακωνικότερα την αλήθεια αυτή, «Φρονείν ως δεινόν». Το μωρό λοιπόν, που δεν φρονεί ακόμα είναι έξω από το δεινόν, είναι δηλαδή μακάριο.

Ο Αισχύλος μας λέει στους «Πέρσες» του ότι όταν κανείς έχει μια-δυο επιτυχίες, πιστεύει ότι πάντα θα έχει επιτυχίες και δεν βάζει στο νου του υποψία κακή. Αυτή είναι η παγίδα της επιτυχίας.

Ακούστε πώς το τραγουδεί αυτό ο λαός μας σ' ένα παλιό δημοτικό τραγούδι:

«Με γέλασαν τα πουλιά της Άνοιξης τ' αηδόνια.
Με γέλασαν και μούπανε πως Χάρος δεν με παίρνει
κι έφκιασα το σπιτάκι μου ψηλότερ' από τ' άλλα
μ' εφτά οχτώ πατώματα, μ' εξήντα παραθύρια.
Στο παραθύρι κάθομαι, στους κάμπους αγναντεύω,
βλέπω το Χάρο νάρχεται καβάλλα στ' άλογό του.»

Λοιπόν τούτη την ώρα, αδερφοί μου, περιμένοντας να πατήσουμε στο κατώφλι του καινούργιου χρόνου πρέπει, είναι απολύτως αναγκαίο να σκοτώσουμε το Χάρο. Είδατε στο τραγούδι «ο Διγενής κι ο Χάρος» (ακριτικό τραγούδι παμπάλαιο) δεν μας λέει ο ποιητής στο τέλος ύστερα από την άγρια μάχη του Διγενή με το Χάρο, τελικά ποιος νίκησε. Δεν μας το λέει, γιατί δεν είναι δική του δουλειά να το πει. Δεν τον νικάς το Χάρο με την ποίηση ούτε με άλλη καμιά ανθρώπινη αξία.

Το Χάρο τον ενίκησε ο Χριστός και μόνον αυτός.

Ακούστε ένα πρωτοχρονιάτικο κάλαντο της Εκκλησίας μας:

«Κατέλυσας τω Σταυρώ σου τον θάνατον
ηνέωξας τω ληστή τον Παράδεισον,
των Μυροφόρων τον θρήνον μετέβαλες
και τοις σοις Αποστόλοις κηρύττειν επέταξας,
ότι ανέστης, Χριστέ ο Θεός...»

Το χαρακτηρίσα πρωτοχρονιάτικο, γιατί αξίζει να πατήσει κανείς το κατώφλι αυτού του χρόνου, που έγιναν όλα αυτά. **Χωρίς όμως την πίστη αυτή στην Ανάσταση δεν ξέρω πού βρίσκετε το κουράγιο να πατήσετε το κατώφλι του καινούργιου χρόνου που έρχεται σε λίγο.**

(Πηγή: koinoniaorthodoxias.org)